

“Memòria traïdora” no es fa llarga, tot i tenir 900 pàgines”

Elizabeth George, nord-americana d'Ohio, és una de les novel·listes del crim a l'estil anglès més llegides arreu del món. L'última que ha escrit, *Memòria traïdora*, l'ha traduïda Edicions 62.

—La novel·la fa gairebé 900 pàgines. Per què l'heu feta tan extensa?

—Perquè són dues novel·les escrites separades, i després, barrejades.

—Ho havíeu previst així des de bell antuvi?

—Sí. Una és en primera persona, cosa que no havia fet mai, i volia veure si era capaç de mantenir la primera persona en una novel·la.

—Sempre us esplaiieu, en cada situació. Com si volguéssiu veure fins on sou capaç d'arribar.

—El que faig és crear un munt d'experiències que tracto de manera exhaustiva. Vull que el lector se senti atret per l'estil. Cada paràgraf, per exemple, té un ritme propi, més lent o més ràpid, amb la intenció que el lector entri de ple en l'escena i no es cansi mai. Encara que la descripció i els monòlegs puguin ser llargs, vull que el lector es capbussi en la narració. Per això els lectors que em segueixen no troben llargs els meus llibres. No atrapo el lector pels fets, sinó per la manera d'explicar-los.

—A més, les vostres frases no són mai banals o només funcionals.

—Treballo de valent per aconseguir-ho. Quan reviso el llibre i trobo coses supèrflues, les elimino.

—Suposo que us ho han preguntat mil vegades, però els nostres lectors tenen dret a saber-ho. Per què situeu les novel·les a Anglaterra?

TINA BAGUÉ

Elizabeth George, autora nord-americana de novel·les de crim angleses.

—És molt important escriure sobre les coses que t'apassionen i Anglaterra em té el cor robat. No has d'escriure sobre les coses que t'envolten només perquè t'envolten.

—I per què us fascina Anglaterra?

—Per moltes raons. En primer lloc, per la literatura. La trobo més interessant que l'americana. Tot i ser un país petit, és ric en moltes coses, com en contradiccions socials i polítiques. I té una tradició i una cultura que a nosaltres ens falta i ells respecten profundament.

—No us va fer por parlar d'Anglaterra sense ser anglesa?

—No. La preocupació, la por, m'hagués paralytat. Potser sóc una mica ingènua i innocent, però mai no em vaig plantejar la qüestió.

—La vostra recepció ha caminat paral·lela a Anglaterra i els Estats Units?

—Sí. Però el crític anglès, en general molt favorable, s'ha dedicat amb ganes a buscar-hi badades.

—Us ha examinat amb lupa.

—En efecte. Finalment, la BBC ha decidit filmar les meves novel·les i això vol dir que he passat la prova.

—Un crític ha dit que “heu trigat” un any a escriure el llibre, com si fos molt: és un llibre de 900 pàgines.

—Escric cinc pàgines al dia pel cap baix, cinc dies a la setmana, i hi ha dies que molt més. Durant les vacances també escribo. Mai no l'aparco.

—Cal escriure des de la seguretat.

—Ho tinc gairebé tot collat abans de començar per evitar el bloqueig mental. Això no vol dir que no hi hagi dies que no em senti bloquejada.

—Suposem que invoqueu la tradició anglesa abans que l'americana, no?

—Efectivament. La meua novel·la es basa més en la reflexió i la introspecció que en la violència de la novel·la negra americana.

—Ens ha fet la impressió que sempre penseu en el lector no especialment interessat en la novel·la criminal.

—És així. El crim no deixa mai de ser el fil que s'ha de resoldre, però és una part de la història. L'estudi dels personatges hi té molta importància. Com que els meus llibres són llargs i plens de personatges, busco l'ajut del lector per lligar els fets. Mai no poso cap escena de resum i de recordatori dels fets a través de la típica conversa entre policies. Si el lector hi ha posat atenció, ja els retindrà.

Lluís Bonada